

JOOP VAN RIESSEN

RADELOOS

EEN ANNE KRAMER-THRILLER

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2021 voor deze uitgave
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer**

ISBN 9789036438933

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij De Kring
© 2020 Joop van Riessen**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

*de mensen van voorbij
zij blijven met ons leven
de mensen van voorbij
ze zijn met ons verweven
in liefde, in verhalen
die wij zo graag herhalen
in bloemengeuren, in een lied
dat opklinkt uit verdriet*

Couplet uit het gedicht
'De mensen van voorbij' van
Hanna Lam (1928-1988)

1

Haar naam was Julia. Julia Spijker. Een paar jaar geleden was ze op de middelbare school verkozen tot mooiste meisje van de klas. Niet dat ze daar blij mee was geweest, nee, het had haar juist onzeker gemaakt. Ze moest zichzelf nog uitvinden. Wie was ze, deed ze er wel toe, wat kon ze nou eigenlijk, hielden ze wel van haar? En trouwens, ze had zelf heel wat op haar uiterlijk aan te merken. In de spiegel zag ze een opgeblazen gezicht met een te scherpe neus en veel te zware wenkbrauwen. Mooiste meisje, pfff, hoe kwámen ze erbij.

Julia verlangde bepaald niet terug naar die tijd, het was een worsteling geweest. Ze had zichzelf voortdurend moeten forceren om mee te doen met de rest, al haar klasgenoten zaten de hele dag op hun smartphones en naar zichzelf te kijken en selfies te maken. Pas na haar schooltijd was haar slechte zelfbeeld verbeterd. De laatste tijd voelde ze zich geweldig, en al helemaal sinds ze hier in Zuid-Afrika zat. Het was fantastisch, ze kon de hele wereld aan. Het leven leek een feest.

In een fladderend, wit zomerjurkje rende ze op haar blote voeten over het strand en door

het water. Af en toe stond ze stil en stak dan juichend haar handen in de lucht.

Wat was er met haar gebeurd? Ze herkende zichzelf niet meer, ze barstte van het zelfvertrouwen. Was dit volwassen worden?

Die ochtend had ze in de spiegel gekeken en tevreden tegen zichzelf gefluisterd: 'Een stralende lach...'

Het was heerlijk hier langs de waterlijn te lopen. De vrouw van het guesthouse had haar nageroepen dat ze niet alleen door het bos moest lopen omdat ze daar zomaar een neushoorn tegen kon komen. Onzin, vonden de meiden. St Lucia was het dorp van de nijlpaarden en de krokodillen, niemand had er ooit een neushoorn gezien. De vrouw verkocht die praatjes om je excursies door haar familieleden aan te smeren.

Joanne en Claire hadden naar het Crocodile Centre gewild. Julia vond dat maar niks, maar was toch meegegaan. Er hing een bordje, scheef aan een paal: 'These crocodile bite, please do not touch.' Minstens tien grote, logge beesten lagen roerloos in een veel te kleine vijver. Ze leken te slapen. Af en toe spartelde er een, maar door het gebrek aan bewegingsruimte konden ze geen kant op. Die dieren hadden geen leven zo.

‘Die horen vrij rond te huppelen op deze aarde!’ had ze tegen de anderen gezegd, maar het lot van de dieren deed hun niets. ‘Zielig,’ zei Julia verontwaardigd. ‘Gemeen. Dat is het.’

Toen was ze hem gesmeerd. De anderen merkten het eerst niet, ze stonden gebiologeerd en griezelend te kijken naar de monsters. Ze vonden het een amusante onderbreking van het urenlange doezelen in een hangmat. Zo dadelijk zouden ze teruggaan om die dagbesteding weer op te pakken.

Joanne keek op. ‘Wat ga je doen?’ riep ze Julia na.

‘Wandelen!’

‘Kom terug! Daar liggen de krokodillen gewoon aan de vloedlijn, heeft de landlady gezegd.’

Julia liep door. ‘Net als die neushoorns, zeker?’ riep ze over haar schouder.

*

‘Liever geen knal, dreigen is het doel’. De kolossale krantenkop op het bureau van Anne Kramer gaf een nieuwe fase in de onderwereldoorlog aan. Tot nu toe werden de handgranaten ergens demonstratief neergelegd, maar

sinds kort ontploften ze ook. Deze week waren er weer vijf handgranaten bij verschillende horecagelegenheden aangetroffen, die aan een deurklink waren gehangen of op de stoep gelegd om een ondernemer te chanteren of anderszins onder druk te zetten. Zolang de pin erin zat, was er geen gevaar. Maar een granaat als 'boobytrap' kon bij de eerste de beste aanraking ontploffen. Er waren nog geen slachtoffers gevallen, maar dat was een kwestie van tijd.

De zorgen over de onveiligheid in delen van de stad waren inmiddels enorm. Eerst beperkte het geweld zich tot Amsterdam-West, maar in de afgelopen weken spatten de granaten ook elders in de stad in levensgevaarlijke scherven uiteen. Het nieuwe fenomeen kon nu overal opduiken. De oorlogswapens waren makkelijk, goedkoop en anoniem verkrijgbaar via het darkweb, en de pakkans was minimaal.

De recherche deed haar onderzoek, maar samenhang en organisatie van de aanslagen waren tot nog toe niet gevonden. Intussen regen de incidenten zich aaneen tot bijna routine. Met regelmaat gebeurde het dat iemand die door een portier werd geweigerd, zijn woede onderstreepte met de kreet: 'Wil jij een granaatje door je deur?'

Anne liet haar blik over de voorpagina's van de kranten glijden en zuchtte. Ze was nu al een paar jaar chef van de Amsterdamse centrale recherche en dat was lang genoeg om te beseffen dat handgranaten naast gevaar ook grote onrust over de stad brachten. De politiek begon zich te roeren, de burgemeester moest al bijna wekelijks vragen in de gemeenteraad beantwoorden. Veiligheid in de straten van Amsterdam was weer eens een topprioriteit.

Ze stond op en liep naar de researchekamer, waar Herman van Hoogen het team zou gaan bijpraten.

Ze ging op de punt van een tafel zitten en staarde even later naar 'de muur' van Herman, de kast op wieltjes met de openslaande deurtjes die haar collega jaren geleden had gefabriceerd om al hun zaken goed in beeld te krijgen.

Foto's van locaties en personen vulden het schoolbord in het midden. Aan het eind van de dag gingen de zijkanten ervoor en werden ze met een kettingslot vergrendeld. Een wat ouderwetse, maar effectieve manier om te zorgen dat informatie binnenskamers bleef.

Eigenlijk zag Anne niets van de inhoud, haar gedachten waren elders.

'Moet je geen aantekeningen maken?'

Herman klonk bezorgd. Anne was de laatste dagen korzelig. Ze reageerde scherp, gespannen als een veer. Bij het minste of geringste klonk er venijn in haar stem.

‘Vanmiddag moet ik alweer naar de Driehoek,’ zuchtte ze.

Herman lachte fijntjes. ‘Ja, daarmee gaan ze de zaak oplossen. Die vergadertijgers.’ Hij stak haar een blauwe map toe. ‘Hier. Alle informatie op een rij.’

Ze pakte het aan en liep weg zonder wat te zeggen.

‘Graag gedaan,’ mompelde hij nog. ‘En succes ermee.’

*

Julia liep verder langs het water van de Indische Oceaan. Voor het eerst van haar leven keek ze uit over deze eindeloze zee. In de verte, achter de horizon, moest India liggen, nog verder Indonesië, Australië.

Ooit wilde ze een wereldreis maken. Om andere werelden, volken en culturen te leren kennen. En om te kijken of ze daar mensen kon helpen. Ze had haar moeder jaren geleden al eens over die dromen verteld, maar die was di-